

V KRAJINE BOHOV

Jazierka pri Vile Centúra rozčeril hustý dážď. Obloha znenazdajky stmavla, premenlivé počasie bolo v podzemnej krajine bežné. Tí, čo nestihli ísť domov, sa schovali vo Vile. Giusio ich vpustil do knižnice a pripravil im niečo pod zub. Boli to deti s Platoniom. Dážď ich zastihol na cintoríne, Platonius im rozprával o slávnych osobnostiach Centúra. V knižnici tak mohli pokračovať. Listovali si v starobylych historických knihách a čítali si z nich zaujímavé pasáže.

O poschodie vyššie v trónnej sieni sedel Lukas. Pozeral sa na veľké okná s prírodnými ornamentmi po ich obvo-de. Stekal po nich dážď. Krajinka cez mokré okná vyzerala ako rozmazaný impresionistický obraz. Lukasovi sa to páčilo a pozoroval náhodné kvapky, ako sa kľžu po okne až úplne zaniknú. Aj keď sa zdalo, že zabíja čas nezmyselnou činnosťou, nebolo to tak. Rozmýšľal o svojom rozhodnutí využiť moc svojho kameňa a požiadať o pomoc bohov. Zem potrebuje strážcov, čas bol vzácny, váhanie bránilo misiám. A navráteniu úplnej moci kameňov Vita. Avšak bohovia sú nevypočítateľní. Nemusia kráľa prijať, čo by sa mu mohlo vypomstiť. Nejde síce o závažné návratenie života ako pri Damiane, no už len pobudnúť v prítomnosti bohov ho ochromí na niekoľko dní. K Lukasovmu predchodcovi neboli vľúdni. Kráľ Helenius zomrel niekoľko dní po opustení krajiny bohov. Odmietli mu splniť jeho želanie. Kameň ho predtým varoval. Neublížili mu, ale odmietli ho, čo nalomilo jeho silu. Kameň Vita mu však neodpustil, že ho kráľ nepočúvol a napriek všetkému využil moc, aby sa priblížil k bohom. A tak Helenius čoskoro zomrel. Čo žiadal Helenius, to vie iba Platonius. Ten je však viazaný mlčanlivosťou, ktorú mu na smrteľnej posteli sľúbil. Po smrti Helenia sa strážca kameňa Artis ujal malého Lukasa, staral sa oňho a ako vyrastal, naučil ho všetko, čo sám vedel. Aby nikdy nespravil rovnakú chybu ako Helenius, ktorého mal veľmi rád a dodnes za ním smúti. Lukas sa aj vďaka Platoniovi naučil dokonale počúvať svoj kameň. No dnes kameň Vita mlčal a rozhodnutie zostalo iba na ňom samom.

Dážď neustupoval, sálou sa ozývalo klopkanie na okná. Lukas sa vyštveral na trón a sadol si. Oprel sa a povedal si, že viac nebude čakať. Kameň Vita svietil na vrcholku fontá-

ny, čím odkazoval svojmu strážcovi, že je v plnej sile. Lukas bol pripravený. Vyrušilo ho klopanie na veľké drevené dvere. Vzápätí sa otvorilo jedno z krídel. Dnu vošiel Platonius. Lukas sa nemusel ani obzrieť, spoznal ho podľa krokov. Boli pomalé, drobné a ťažké. Podišiel k trónu a sadol si na protiahlu tapacirovanú stoličku. Zadýchal sa od únavy, musel prekonať veľa schodov. Okrem toho sa náhlil aj s deťmi do Vily, aby nezmokli.

„Lukas, chystáš sa teda vykonať svoju misiu?“ viac konštatoval, než sa pýtal.

„Áno, neverím ďalšiemu čakaniu. Jeho zmysel sa mi zahmlieva ako tieto okná.“

Platonius sa pozrel na park cez zadaždené sklá. „Centúrum je krásne, aj keď prší. Celá zem je krásna, keď prší. Dážď je život, sila, očista,“ zamýšľal sa. „Kameň Vítu ti nebráni?“ spýtal sa po chvíľke.

„Mlčí. Ale cítim, že mi je naklonený. Nespravil by som nič proti jeho vôli.“

„Viem, viem, som starý, opakujem tie isté veci, aby som sa uistil, že moje skúsenosti nevyjdú navivoč,“ povedal ospravedľujúco.

„Mnoho detí si učil. Aj vďaka tebe v našej krajine vládne múdrosť a šťastie.“

„Vďaka nám všetkým,“ doplnil ho Platonius, „váhy šťastia a dobra sú však krehké. Dávno, nedávno i teraz to pociťujeme.“

Lukas súhlasil, preto nepovažoval za potrebné nič po-vedať. Cesta Inferniou bola jeho najväčšia skúška a zároveň najnebezpečnejšie rozhodnutie, ktoré kedy spravil. Ale posilnilo ho to a pripravilo na ďalšie rozhodnutia.

„Kráľ môj, vyrušil som ťa. Vrátim sa do knižnice a ty sa vyber po to, čo leží v rukách bohov. O ničom nepochybuješ a tvo-

ja misia bude úspešná.“ Platonius vstal, pričom si povzdychol a vydal sa k vchodovým dverám. Lukas počkal, kým zatvorí a začal sa sústreďovať.

Platonius sa vybral ku schodisku. Nezabudol sa pristaviť pri obrazoch, ako to robieval vždy, keď kráčal okolo. Na jednom z nich bol jeho predchodca Aurélius. Pozeral naňho a ľutoval, že ho nepoznal. Bolo to veľmi dávno, keď sa Platonius narodil a Aurélius sa vybral na svoju poslednú cestu. Podľa jeho denníkov zistil, že miloval zem, ľudí a často odchádzal z Centúra na povrch. Aj jeho láskou k ľuďom a vierou v nich si ho získal a naučil ho, že im treba pomáhať a meniť ich na lepších. Mrzelo ho, že to nedokáže tak, ako to robil on. Čoraz viac sa mu nedarilo rozvíjať v ľuďoch to, čím sa líšili od iných živých tvorov. Počúval rôzne príbehy o tom, ako sa stráca z ľudskej duše človečenstvo. A to oslabovalo jeho vieru v konanie dobra, ktorá musí byť vlastná strážcovi kameňa Artis. Stával sa čoraz slabší, unavenejší a nešťastný. Povzdychol si a pokračoval v ceste Vilou. Vtom mu do cesty skočil Dali.

„Platonius,“ dychčal od bežania Fórom k Vile Centúra, „kde je Lukas?“

„Dalius, akože si tu? Čo sa stalo?“

„Nemám čas teraz,“ súril, „potrebujem sa stretnúť s Lukasom, kým nie je neskoro.“

„Hovor, čo sa deje?“

„Môj kamarát... Ale to je naddlho, musím ísť,“ odvrkol, obhol Platonia a rútil sa k trónnej sieni. Hlas volajúceho Platonia nevnímal.

„Dali, nesmieš tam teraz ísť,“ pokúšal sa ho dobehnúť, lež nevládal, „neotváraj tie dvere. Je to nebezpečné pre vás oboch. Veď mi načúvaj!“